

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8 – Karlín, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č. j. OAM-11/LE-LE05-LE23-PS-2016, Ev. č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2016, č. j. OAM-11/LE-LE05-LE23-PS-2016, Ev. č. „X“, kterým žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) s tím, že ve smyslu ust. § 46a odst. 5 téhož zákona je doba trvání zajištění stanovena do 25. 5. 2016, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že v případě žalobce se lze důvodně domnívat, že pokud by byl propuštěn ze ZZC, mohl by představovat

nebezpečí pro veřejný pořádek. Tento závěr zdůvodnil žalovaný tím, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, a to od září 2015. Ani žalovaný však neuvádí, že by se žalobce dopouštěl maření výkonu uloženého správního vyhoštění, případně jiné trestné činnosti. Dle žalovaného tak žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat a navíc se pokoušel oklamat správní orgán a vyhnout se realizaci vyhoštění. S těmito závěry žalobce nesouhlasí.

Žalobce žalovanému vytýká porušení ust. § 46a zákona o azylu ve spojení s ust. § 2 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce se nepovažuje za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek a považuje napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nesprávné, neodůvodněné a nepřezkoumatelné, neboť z rozhodnutí nijak nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit a v čem je spatřována aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. Žalovaný tak nedostatečně odůvodnil, v čem shledává naplnění důvodu zajištění podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Na podporu této námítky žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, ze dne 15. 7. 2015, č. j. 1 Azs 98/2015 – 27, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 117, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151,

Dále žalobce namítl, že žalovaný ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně zdůvodnil nemožnost uplatnění v případě žalobce uplatnění zvláštního opatření uvedeného v ust. § 47 zákona o azylu. Žalovaný nesprávně v rozhodnutí konstatoval, že žalobce na území České republiky nemá ani žádnou adresu pobytu, když žalobce toliko uváděl, že před svým zajištěním žil se svou přítelkyní v bytě v Praze, jehož adresu si však nepamatuje. Žalovaný dostatečně nezdůvodnil, z jakého důvodu by pobyt žalobce v takovém bytě na ohlášené adrese nebyl dostatečný.

Závěrem žalobce namítl, že žalovanému nic nebránilo stanovit kratší dobu trvání jeho zajištění a ne v délce 110 dnů. Pokud tak žalovaný učinil, bylo nezbytné, aby stanovenou délku náležitě zdůvodnil jako přiměřenou délku trvání zajištění. Za situace, kdy žalovaný předběžně vyhodnotil žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, není žalobci jasné, proč se tato úvaha nepromítla i do jím stanovené lhůty pro zajištění. Na podporu této námítky žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce přes obsáhlost žaloby neuvedl nic, co by vyvracelo důvody, pro které bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí – tedy opakované porušování právního řádu České republiky, když žalobce svévolně neoprávněně pobýval na území České republiky nejméně ode dne 1. 9. 2015 a prokazoval se padělaným identifikačním průkazem Rumunska. Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, když vědomě a opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti a svým jednáním zcela jasně demonstruje naprostou neúctu k právnímu řádu České republiky. Žalobce od roku 2008 jezdí do České republiky a Polska za prací. Naposledy dne 3. 12. 2014 z Ukrajiny odjel na polské vízum do Polska, tam asi 3 měsíce pracoval a poté asi v březnu 2015 odjel autobusem do České republiky. Do České republiky žalobce přicestoval naposledy v květnu

2015 jako turista s novým cestovním pasem Ukrajiny a schengenským vízem Polska. O povinnosti pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem tak žalobce věděl, proto si před koncem platnosti polského víza obstaral identifikační kartu Rumunska. Žalobce nejméně od 1. 9. 2015 pobýval na území České republiky nelegálně, opatřil si padělaný doklad totožnosti a tímto dokladem se také prokazoval Policii ČR, přičemž žalobce své protiprávní jednání sám výslovně přiznal. Žalobce jen účelově podal žádost o mezinárodní ochranu, a to s cílem pouze oddálit možnost svého vyhoštění z území České republiky, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po pěti měsících nelegálního pobytu na území České republiky, a to po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do ZZC. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by tak mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Doba 110 dnů byla řádně zdůvodněna a nepředstavuje maximální dobu v trvání 120 dnů. Žalovaný trval na tom, že na daný případ aplikoval řádně tzv. pojem veřejný pořádek a že své rozhodnutí řádně zdůvodnil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Důvodem pro zajištění žalobce bylo to, že dne 1. 2. 2016 v rámci pobytové kontroly na stavbě byl nalezen ukrytý v balících skelné vaty a svou totožnost prokázal padělanou identifikační kartou Rumunska jako svým vlastním a pravým cestovním dokladem, jenž ho opravňuje k pobytu v Evropské unii. Do protokolu o podání vysvětlení pak žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval prvně v lednu 2008 a naposledy v květnu 2015 jako turista s novým cestovním pasem Ukrajiny a schengenským vízem Polska. K padělané identifikační kartě zmínil, že mu ji pomohl obstarat prostředník za 200 euro. O povinnosti pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem žalobce věděl, proto si před koncem platnosti polského víza obstaral identifikační kartu Rumunska. Dále vypověděl, že v České republice ani jinde v EU nemá žádné příbuzné, jeho rodiče žijí na Ukrajině, přičemž na území České republiky nežije ve společné domácnosti s občanem EU, nýbrž se svojí přítelkyní, která je státní příslušností Ukrajina a má v České republice povolený trvalý pobyt. Adresu své přítelkyně si však nepamatuje, k pobytu v České republice není nikde přihlášen. V případě

svého vyhoštění má vůli vycestovat z území České republiky na Ukrajinu dobrovolně, neboť má dost všech mafiánů. V rámci řízení o žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu pak žalobce doplnil, že je svobodný, na Ukrajině má rodiče a nezletilou dceru. O mezinárodní ochranu dříve nežádal. Od roku 2008 jezdí za prací do Polska a České republiky. Dále uvedl, že nechce jít do války, neboť na Ukrajině, kde dosud neměl problémy, je stále mobilizace, a proto kdyby se vrátil, hned by šel na vojnu. Žalobce potřebuje pracovat a vydělávat peníze, aby mohl pomáhat rodičům a také živit dceru. Dále žalobce uvedl, že je zcela zdravý a nemá žádné zvláštní potřeby. Na území České republiky je již 10 měsíců s přítelkyní, na jejíž adresu si však nevzpomíná.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky vědomě nerespektoval povinnost vycestovat z území schengenského prostoru po skončení platnosti jeho víza a pobýval na území České republiky nelegálně, a to nejméně od 1. 9. 2015, opatřil si padělaný doklad totožnosti a tímto dokladem se také prokazoval Policii ČR ve snaze vyhnout se povinnosti vycestovat i případnému vyhoštění, dále že nemá k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu a opakovaně vědomě porušoval platné právní předpisy, přičemž svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud také zkoumal, zda zde jsou důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upřel svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření o to, že žalobce na území České republiky nemá žádnou adresu pobytu a lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, což představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci české republiky. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území České republiky na základě padělaných dokladů, však již zpravidla zakládá důvod pro jeho zajištění v ZZC, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku.

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť minimálně od 1. 9. 2015 pobýval na jejím území nelegálně a opatřil si padělaný doklad totožnosti a tímto dokladem se také prokazoval Policii ČR ve snaze vyhnout se povinnosti vycestovat i případnému vyhoštění.

Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku. V daném případě soud nemá pochyb o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu soud, neboť ji žalobce podal až po několikaměsíčním nelegálním pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a umístěn do ZZC, a žalobce v ní neuvádí žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává vyjma nástupu na vojnu, což v zásadě nepředstavuje relevantní azylový důvod a ani jiné relevantní azylové důvody netvrdí.

Žalobce v řízení o mezinárodní ochranu deklaroval, že se na Ukrajinu vrátit nehodlá, když potřebuje pracovat a vydělávat peníze, přičemž nepovažoval za nutné nijak legalizovat svá pobytová a pracovní oprávnění na území České republiky a ani uvést adresu svého pobytu na jejím území. Je tak zřejmé, že žalobce nehodlá nadále respektovat právní řád České republiky. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo případnou realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním

jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, který je dostupný na www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu. Je však zřejmé, že bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 16. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová